Zaak 372/87

N. Progoulis
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Niet-ontvankelijkheid"

Beschikking van de Tweede kamer van het Hof van 16 juni 1988 3091

Samenvatting van de beschikking

Ambtenaren — Beroep — Bezwarend besluit — Begrip — Besluit waardoor verzoekers rechtspositie rechtstreeks en onmiddellijk wordt aangetast — Afwezigheid — Niet-ontvankelijkheid (Ambtenarenstatuut, artikel 91, lid 1)

BESCHIKKING VAN DE TWEEDE KAMER VAN HET HOF
16 juni 1988 *

In zaak 372/87,

N. Progoulis, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door P. H. Delvaux en D. Lagasse, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, 4, avenue Marie-Thérèse,

verzoeker,

* Procestaal: Frans.

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Griesmar als gemachtigde, bijgestaan door C. Verbraeken, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende, in wezen, de nietigverklaring van het stilzwijgend genomen besluit van de Commissie tot afwijzing van het door verzoeker op 17 december 1986 ingediende verzoek,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, K. Bahlmann en T. F. O'Higgins, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J.-G. Giraud

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 15 december 1987, heeft N. Progoulis, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen (hierna: verzoeker), krachtens artikel 91 Ambtenarenstatuut een beroep ingesteld strekkende, in wezen, tot nietigverklaring van het stilzwijgend genomen besluit van de Commissie tot afwijzing van het door verzoeker op 17 december 1986 ingediende verzoek.

2 Verzoeker, van Griekse nationaliteit, is B 3-ambtenaar van de Commissie. Tot 1 december 1985 was hij rapporteur van het EOGFL. In die functie diende ver-

zoeker de uitvoering van bepaalde investeringsprojecten ter plaatse te controleren. Die controles worden steeds verricht door twee ambtenaren, onder toezicht van het hoofd van de afdeling Oriëntatie van het EOGFL.

3 Van 7 tot 11 oktober 1985 voerden verzoeker en diens directe chef een controle ter plaatse uit van project nr. GR/33/31. Laatstgenoemde bracht lichte wijzigingen aan in verzoekers ontwerp-rapport, evenwel zonder diens voorstel te wijzigen. Toen verzoeker het getypte rapport ter ondertekening ontving, formuleerde hij diverse opmerkingen en kwam hij tot de slotsom, dat hij niet kon ingaan op de suggestie van zijn afdelingshoofd om zijn opmerkingen op een apart, bij het rapport te voegen blad neer te schrijven. Hij verzocht het rapport te wijzigen, rekening houdend met zijn opmerkingen.

4 Daarop gaf zijn afdelingshoofd opdracht om het rapport aan te passen conform verzoekers wensen. Verzoeker ondertekende deze laatste versie van het rapport onder voorbehoud. In een nota bij de door hem geretourneerde versie kritiseerde verzoeker onder meer de door het afdelingshoofd genomen beslissing tot betaling. Deze antwoordde daarop, dat verzoeker zijn oordeel niet in de plaats van dat van de bevoegde ambtenaren had te stellen. Voorts verzocht hij verzoeker het rapport „opnieuw en zonder er wat dan ook aan toe te voegen", te ondertekenen. Toen verzoeker het ondertekende rapport niet retourneerde, zette het afdelingshoofd de betalingsprocedure voort.

5 Verzoeker, die vreesde dat wanneer hij het rapport ondertekende zonder op de lacunes te wijzen die het bevatte, zijn verantwoordelijkheid als ambtenaar, bedoeld in artikel 21 van het Statuut, in het gedrang zou komen, diende op 17 december 1986 krachtens artikel 90 van het Statuut een verzoek in, dat luidde als volgt:

„1) Ik verzoek u het door mij op 20 oktober 1986 ondertekende rapport met de opmerkingen op bladzijde 9 als zodanig, dus met inbegrip van die opmerkingen, te aanvaarden.

Mijns inziens dienen de verantwoordelijken van het EOGFL zich bij hun eindbeslissing over de toekenning van de steun op dat rapport te baseren.

2) Ik verzoek u het onderhavige verzoek bij mijn persoonsdossier te voegen, zodat er in voorkomend geval rekening mee kan worden gehouden."

6 Op 19 mei 1987 diende verzoeker een klacht in tegen het stilzwijgend genomen besluit tot afwijzing van zijn verzoek. Op 24 september 1987 beantwoordde de Commissie die klacht als volgt: „De Commissie heeft het genoegen u mee te delen, dat besloten is het betrokken rapport zonder ondertekening uwerzijds goed te keuren. Daarmee is uw klacht zonder voorwerp geraakt, daar het door uw hiërarchieke meerderen opgestelde en goedgekeurde rapport voor u geen bezwarend besluit in de zin van artikel 90, lid 2, van het Statuut vormt."

7 Het onderhavige beroep is op 15 december 1987 ingesteld. Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

„1) nietig te verklaren het stilzwijgend genomen besluit van de Commissie tot afwijzing van zijn verzoek van 17 december 1986 alsook het antwoord van de Commissie van 24 september 1987 op zijn klacht van 19 mei 1987;

2) de Commissie te veroordelen om aan verzoeker voorlopig een bedrag van 1 BFR te betalen als vergoeding voor de geleden immateriële schade;

3) voorts de Commissie te gelasten om een kopie van het onderhavige verzoekschrift te hechten aan alle rapporten van de controlemissies waaraan hij heeft deelgenomen en aan die welke zich bij de Rekenkamer bevinden;

4) de Commissie te verwijzen in de kosten ..."

8 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 12 februari 1988, heeft de Commissie krachtens artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen, op grond dat het eerste noch het tweede besluit een voor verzoeker bezwarend besluit vormde.

9 Krachtens artikel 92, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid, welke van openbare orde zijn, met name de niet-ontvankelijkheid van het beroep, in behandeling nemen en beslissen met inachtneming van het bepaalde in artikel 91, paragrafen 3 en 4, zonder tot de mondelinge behandeling over te gaan.

10 Krachtens artikel 91, lid 1, Ambtenarenstatuut is het Hof van Justitie bevoegd uitspraak te doen in elk geschil tussen de Gemeenschappen en haar ambtenaren, dat betrekking heeft op de wettigheid van een besluit waardoor deze zich bezwaard acht. Volgens vaste rechtspraak van het Hof zijn enkel als bezwarende besluiten te beschouwen, besluiten die de rechtspositie van de belanghebbenden onmiddellijk en rechtstreeks aantasten (zie laatstelijk het arrest van 21 januari 1987, zaak 204/85, Stroghili, Jurispr. 1987, blz. 389).

11 In casu blijkt uit de door verzoeker aangevoerde feiten niet, dat de gedeeltelijke afwijzing van zijn verzoek door de Commissie een hem bezwarend besluit vormt.

12 De oorspronkelijk door verzoeker gevraagde maatregel, te weten de aanvaarding van het door hem ondertekende rapport, heeft immers niets van doen met zijn rechtspositie. Bij verschil van mening tussen twee rapporteurs van het EOGFL is het uitsluitend aan de hiërarchieke meerderen te beslissen, welke gegevens in het eindrapport worden opgenomen. Hierbij gaat het klaarblijkelijk niet om individuele belangen van de betrokkenen. Wat het eventuele belang van verzoeker aangaat om niet tot ondertekening van een zijns inziens fout rapport te worden verplicht, is de Commissie aan verzoeker reeds tegemoet gekomen door te beslissen, dat het betrokken rapport zonder zijn handtekening zou worden goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt, dat verzoeker er geen enkel belang bij heeft dat zijn verzoek bij zijn persoonsdossier wordt gevoegd of dat zijn verzoekschrift wordt toegevoegd aan de rapporten over de controlemissies waaraan hij heeft deelgenomen. Ten slotte is de eis tot vergoeding van de schade die verzoeker ten gevolge van de aan het onderhavige beroep ten grondslag liggende besluiten van de Commissie zou hebben geleden, eveneens niet-ontvankelijk wegens de niet-ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring waarmee hij samenhangt.

13 Uit het voorgaande volgt, dat het beroep in zijn geheel niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

14 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van hetzelfde Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te hunnen laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

Luxemburg, 16 juni 1988.

De griffier

J.-G. Giraud

De president van de Tweede kamer

O. Due